

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci

žalobkyně: **V.P.**,
bytem ■■■
zastoupena daňovým poradcem RNDr. M.H.
sídlem ■■■

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO: 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2016, č. j. 52178/16/5200-10423-705778,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 11. 2016, č. j. 52178/16/5200-10423-705778, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně byla ve zdaňovacím období roku 2012 evidována v registru silničních vozidel jako provozovatel vozidel registračních značek ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■. Ve všech případech se jednalo o vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 t určená výhradně k přepravě nákladů. Tyto údaje Finanční úřad pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Jablonci nad Nisou (dále jen „správce daně“), ověřil dotazem na příslušný odbor Magistrátu města Jablonec nad Nisou, který spravuje údaje registru silničních vozidel ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu). Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepodala daňové přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2012, byla výzvou správce daně ze dne 1. 12. 2015 vyzvána k jeho podání. Na výzvu k podání daňového přiznání reagovala žalobkyně sdělením, ve kterém vyjádřila nesouhlas se závěrem správce daně, že je poplatníkem daně silniční u výše specifikovaných vozidel, neboť je nemá v držení, nevlastní je a ani je neprovozuje. Vozidlo registrační značky ■■■ bylo dle žalobkyně odcizeno a zbylá vozidla byla vrácena leasingové společnosti z důvodu neplnění závazků vyplývajících z leasingových smluv ze strany žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že nemá v držení technické průkazy vozidel a není jí ani znám současný vlastník těchto vozidel. Žalobkyně neměla za prokázané, že je poplatníkem daně silniční u těchto vozidel, neboť ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, požaduje zápis osoby provozovatele v technickém průkazu. Dle žalobkyně absence technických průkazů ve spisovém materiálu nenahradí zápis z registru vozidel. Dne 13. 1. 2016 proběhlo ve věci ústní jednání a platebním výměrem na dani silniční za zdaňovací období roku 2012 ze dne 4. 4. 2016, č. j. 405046/16/2604-50522-501589, byla žalobkyni vyměřena daň silniční ve výši 120.525 Kč. Žalovaný změnil rozhodnutí správce daně tak, že snížil výši vyměřené daně na částku 74.700 Kč, v ostatním zůstal výrok prvostupňového rozhodnutí beze změny. V případě vozidla ■■■ žalovaný uznal, že se nejedná o předmět daně silniční a o 29.625 Kč vyměřenou daň snížil, neboť dle rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení dopravně správních agend, ze dne 29. 4. 2016 se lze důvodně domnívat, že toto vozidlo zaniklo v roce 1996, a bylo proto rozhodnuto o zápisu jeho zániku v centrálním registru silničních vozidel. V případě vozidla ■■■ snížil žalovaný daň o 16.200 Kč, protože správce daně vypočetl alikvotní výši daně silniční ve vztahu k tomuto vozidlu v rozporu s § 5 a § 6 odst. 2 zákona o dani silniční.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě především namítala, že žalovaný neprokázal, že byla poplatníkem vyměřené daně, a že v rozporu se zákonem o dani silniční stanovil daň na základě jiných než zákonem stanovených podkladů, aniž by stanovil daň podle pomůcek.

3. Dle žalobkyně se žalovaný nevypořádal s odvolacím důvodem, že předmětem majetkové daně mohou být pouze reálné majetky, nikoli jejich fikce odvozená ze spisu vedeného v registru vozidel, který obsahuje jediný relevantní dokument - žádost o zapsání vozidla do evidence z roku 1993. Je-li reálná existence vozidel základní podmínkou, aby vozidla byla předmětem daně silniční, potom je dle žalobkyně na správci daně, resp. žalovaném, aby tuto skutečnost prokázal. To, že předmětná vozidla neexistují, je přitom téměř jisté, neboť v roce 2012 to bylo již více než 20 let od jejich uvedení do provozu. O jejich neexistenci svědčí také to, že k nim nebylo nalezeno v centrálním registru pojištěných vozidel žádné pojištění odpovědnosti vozidel registrovaných na území České republiky. Skutečnost, že vozidla, za něž byla žalobkyni daň silniční doměřena, reálně neexistují, potvrdil i Magistrát města Jablonec nad Nisou, odbor správní, oddělení dopravně správních agend, při ústním jednání dne 30. 1. 2017, když na základě vlastního šetření dospěl k důvodné domněnce, že předmětná vozidla a jejich pojištění zaniklo již v roce 1996, a vydal rozhodnutí o zápisu zániku i těchto tří vozidel do centrálního registru silničních vozidel.

4. Žalobkyně dále nesouhlasila s právním názorem žalovaného, že absenci technického průkazu nebo technických dokladů k vozidlu lze ve vyměřovacím řízení při určení poplatníka a sazby daně nahradit spisem vedeným při registru vozidel. Žalobkyně odkazovala na § 4 odst. 1 a § 6 odst. 3 zákona o dani silniční. Žalobkyně zdůraznila, že již v odvolání poukazovala na to, že údaje vedené v registru vozidel jsou neúplné a nepřesné. Konkrétně se jedná o karty vozidel ■■■, ■■■ a ■■■, které vystavil správce registru a z nichž správce daně dovodil, že žalobkyně je poplatníkem daně silniční a určil sazbu daně. Na všech kartách je uvedeno, že se jedná o neúplný záznam. Tento fakt činí dle žalobkyně uvedený důkaz nepřijatelným. Žalobkyně je na těchto kartách uvedená jako vlastník i jako provozovatel vozidel, a to od 14. 6. 1993, resp. 31. 5. 1993 (■■■). Z žádostí o zapsání vozidel do evidence je přitom patrné, že užívací právo žalobkyně k vozidlům vyplývalo z uzavřených leasingových smluv, č. ■■■, č. ■■■ a č. ■■■. Leasingovým pronajímatelem a zřejmě i vlastníkem byla Kreditní banka Plzeň, a.s. Žalobkyně tak nemohla být vlastníkem těchto vozidel v období od 14. 6. 1993, resp. 31. 5. 1993 (■■■) do 30. 6. 2001. Chybný zápis v registru jistě nebyl (není) v technickém průkazu, tj. není pravda, že zápisy v registru vozidel byly shodné se zápisy v technickém průkazu. Navíc datum platnosti do 30. 6. 2001, do kterého měla být žalobkyně vlastníkem vozidel, je současně posledním dnem účinnosti právních předpisů o evidenci řidičů a motorových vozidel. Tyto předpisy byly zrušeny zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nebo nahrazeny jeho prováděcími předpisy. Lze se tak domnívat, že při převodu evidence vozidel vedené doposud dle předpisů účinných do 30. 6. 2001 do nově zřízeného registru vozidel podle zákona č. 56/2001 Sb. a vyhlášky č. 243/2001 Sb., byl údaj „platnost do“ odvozen od data účinnosti zrušených předpisů. Karty vozidel neobsahují také žádné technické parametry ani jednoho ze tří vozidel, tj. neobsahují údaje, podle nichž se stanovuje sazba daně. Dle žalobkyně je nepochybné, že v případě uvedených tří vozidel se registr vozidel neshoduje s údaji v technickém průkazu, a názor žalovaného, že údaje v registru vozidel plně nahrazují technický průkaz, je tak nutně vadný. Karty vozidel obsahují také údaj „datum účinnosti poslední změny“, a to 19. 7. 1994, resp. 8. 7. 1994 (■■■), nelze však zjistit, o jakou změnu se jednalo. V roce 1994 byl přitom leasing předčasně ukončen, neboť žalobkyně nemohla splácet leasingové splátky. Nelze tak vyloučit, že v původní evidenci vozidel vedené tehdejším dopravním inspektorátem byla změna držitele vozidla provedena, ale při převodu do registru vozidel se tato změna nezaznamenala, resp. poznamenal se jen datum, kdy

nastala její účinnost.

5. Žalobkyně konstatovala, že správci daně i žalovanému sdělila, že nemůže podat daňové přiznání, neboť nejenom že není poplatníkem, ale nemá možnost daň bez technických průkazů ani vypočítat, tj. tvrdit. Dle žalobkyně důkazní břemeno dle § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, leželo výhradně na správci daně. Správce daně vycházel z vlastní vyšetřovací činnosti a nelze proto přijmout tezi žalovaného, že k ní správce daně není povinen. Jestliže vyšetřování prováděl, měl prošetřit i okolnost, kterou nijak nezpochybnil, totiž, že žalobkyně vozidla vrátila leasingovému pronajímateli ■■■, a.s. Je více než pravděpodobné, že tato společnost převzala i technické průkazy vozidel. Tato společnost je také stále vedena v obchodním rejstříku pod firmou ■■■, a.s. v likvidaci. Správce daně měl činit kroky, aby zjistil skutečného poplatníka podle stavu zápisu v technickém průkazu vozidel. Tak jako vyzval žalobkyni, jako možného poplatníka, měl vyzvat i ■■■, a.s. v likvidaci, aby vysvětlila svoji pozici ke všem pronajatým vozidlům. Žalobkyně nemá na rozdíl od finanční správy žádnou pravomoc domáhat se u ■■■, a.s. v likvidaci technických průkazů (nebo technických dokladů), které této společnosti před více než 20 lety vrátila. Žalobkyně proto navrhovala, aby byl příslušný zástupce ■■■, a.s. v likvidaci v rámci odvolacího řízení vyslechnut jako svědek, čemuž však žalovaný nevyhověl.
6. Žalobkyně zopakovala, že správce daně ani žalovaný nestanovili sazbu daně podle údajů vedených v technických dokladech vozidla, jako ukládá § 6 odst. 3 zákona o dani silniční. Stanovili daň podle pomůcek, kdy zásadními pomůckami byly žádosti žalobkyně z roku 1993 o zápis do registru vozidel, tj. nikoli vlastní údaje registru. V průběhu celého daňového řízení ale správce daně ani žalovaný způsob stanovení daně podle pomůcek nesdělili, a to ani ve výroku rozhodnutí, jak to ukládá § 98 odst. 1 daňového řádu.
7. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správce daně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Citoval § 2 odst. 1 zákona o dani silniční a uvedl, že první podmínkou, aby se vozidlo stalo předmětem daně silniční bez vazby použití takového vozidla k podnikání, je nejvyšší povolená hmotnost vozidla, větší jak 3,5 t. Druhou podmínkou je, že se jedná o vozidlo určené výlučně k přepravě nákladů. Třetí podmínkou je registrace takového vozidla v České republice. Registrovaná vozidla v České republice jsou ve vazbě na zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích taková vozidla, kterým je přidělena registrační značka v České republice příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, který vede registr silničních vozidel. K vyřazení vozidla z registru silničních vozidel může dojít za podmínek stanovených v § 13 a § 14 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Jedná se buď o trvalé vyřazení, případně o vyřazení dočasné. V obou případech je vlastník vozidla povinen spolu s žádostí odevzdat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností osvědčení o registraci vozidla, tabulku

s přidělenou registrační značkou a předložit technický průkaz k vyznačení záznamu o jeho vyřazení z provozu na pozemních komunikacích, přičemž v případě vyřazení trvalého se jedná o trvalý a neměnný charakter úkonu.

9. Poplatníkem daně silniční je dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsaná v technickém průkazu. Jedinou rozhodnou skutečností i pro určení poplatníka daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je zápis osoby provozovatele v registru silničních vozidel, resp. technickém průkazu. Žalovaný v této souvislosti odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012 - 22, a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Afs 156/2014 - 58. Zdůraznil, že systém zdanění dle zákona o dani silniční je vybudován na respektování formálního stavu zápisu v registru silničních vozidel a ze své konstrukce nezohledňuje skutečné majetkové vztahy do registru silničních vozidel nepromítnuté. V daňovém řízení bylo dle žalovaného na základě údajů poskytnutých Magistrátem města Jablonec nad Nisou, odborem správním, oddělením dopravně správních agend, prokázáno, že žalobkyně byla provozovatelem vozidel registrovaných v České republice v registru vozidel s přidělenými registračními značkami ■■■, ■■■ a ■■■ a byla zapsána na základě žádostí jí podaných ze dne 31. 5. 1993, resp. 14. 6. 1993, v technických průkazech vozidel. Na základě tohoto formálního kritéria je dle žalovaného postaveno na jisto, že žalobkyně byla v souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční v předmětném zdaňovacím období poplatníkem této daně. Správce daně dle žalovaného zajistil do spisového materiálu takové důkazní prostředky, které svou relevancí plně technické průkazy vozidel nahrazují.
10. K námitce, že karty vozidel neobsahují žádné technické parametry ani jednoho ze tří vozidel, žalovaný uvedl, že skutečnosti uvedené ve formulářích žádostí o zapsání motorového přípojného vozidla do evidence potvrzují příslušným správním orgánem předložené otisky elektronických karet těchto vozidel. Otisky elektronických karet neobsahují veškeré relevantní technické údaje pro stanovení sazby daně, tyto údaje však vyplývají z příslušných vyplněných formulářů žádostí o zapsání motorového přípojného vozidla do evidence, a to na základě technického průkazu vozidel. Upozornění na text „neúplný záznam“ na kartách vozidel se zcela zjevně vztahuje ke konkrétním hodnotám uvedeným na totožném řádku za tímto upozorněním. Konkrétně se jedná o údaje osvědčení o registraci vozidla a položek prvního zaevidování vozidla, na což odkazuje citovaný text. Tyto chybějící údaje jsou však pro určení předmětu daně a poplatníka daně silniční zcela nerozhodné a nadto lze tyto údaje zjistit z ostatních údajů vyplývajících z fotokopii správního spisu registrace vozidel poskytnutých příslušným správním orgánem. Z těchto údajů pak správce daně vycházel při stanovení základu daně a určení sazby daně. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že opisy karet byly nepřípustným důkazním prostředkem. Údaje uvedené ve formulářích žádostí o zapsání motorového přípojného vozidla lze považovat za ekvivalent opisu technických dokladů k vozidlu ve smyslu § 6 odst. 3 zákona o dani silniční, neboť tyto údaje odpovídají údajům technického popisu vozidla zapsaného v technickém průkazu. Sama žalobkyně tyto údaje uvedla v rámci žádostí o zapsání motorového přípojného vozidla do evidence a jejich pravdivost stvrdila svým podpisem na žádostech. Dle žalovaného tedy není pravda, že registr silničních vozidel neobsahuje veškeré údaje z technického průkazu vozidel rozhodné pro stanovení daně. Tvrzení žalobkyně, že údaj „datum účinnosti poslední změny“ na kartách vozidel se mohl týkat změny držitele vozidla,

neboť v roce 1994 byl leasing všech tří vozidel předčasně ukončen z důvodu neschopnosti žalobkyně splácet leasingové splátky, je dle žalovaného třeba odmítnout jako ničím nepodložené spekulace. Obdobně je dle žalovaného třeba odmítnout i tvrzení, že předmětná vozidla žalobkyně vrátila leasingovému pronajímateli, Kreditní bance Plzeň, a.s. Žalovaný znovu zdůraznil, že systém zdanění dle zákona o dani silniční je vybudován na respektování formálního stavu zápisu v registru silničních vozidel. Bylo na žalobkyni, aby důsledně střežila svá práva a na základě nyní deklarovaných skutečností v rámci správního řízení u věcně příslušného správního orgánu provedla veškeré kroky směřující k výmazu údajů týkajících se její osoby jako provozovatele zapsaného v technických průkazech vozidel. Neučinila-li tak, jde to k její tíži.

11. Žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč neprovedl výslech svědka - zástupce ■■■, a.s. v likvidaci. Ohledně rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 30. 1. 2017, žalovaný zdůraznil, že bylo vydáno po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, a proto k němu nelze při soudním přezkumu přihlídnout. Žalobkyně měla a mohla rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou o zániku zápisu vozidel v registru silničních vozidel opatřit jako důkazní prostředek a navrhnout jeho provedení v rámci daňového řízení. Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti účastníka řízení dokazovat vše, co sám tvrdí. Není možné, aby žalobkyně přenášela své důkazní břemeno na žalovaného. Veškeré žalobkyní tvrzené skutečnosti zůstaly v průběhu daňového řízení pouze v rovině spekulací nepodložených žádnými důkazními prostředky.
12. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Právní posouzení soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Krajský soud považuje za zásadní otázku, zda byl správný postup správce daně, který při posuzování povinnosti platit daň silniční, vycházel pouze ze zápisů v registru silničních vozidel.
15. Klíčové pro posouzení sporné otázky je zejména znění § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, který ve znění platném pro projednávanou věc stanovil: *„Předmětem daně silniční (dále jen "daň") jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen "vozidla") registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti (dále jen "podnikání") nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností alespoň nad 3,5 tuny*

určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.“

16. Silniční daň je daní přímou a majetkovou. Je primárně vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale i § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, například v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013 - 31: *„Silniční daň je totiž daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání. Tento závěr vyplývá přímo ze zákonných ustanovení i z ustálené judikatury NSS (vedle již cit. judikátu srov. zejména rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012 - 42). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. ... Je plně na úvaze zákonodárce, zda je určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně.“*
17. Silniční daň je konstruována právě tak, že rozhodující je formální stav zápisu v evidenci. Tentýž názor zaujal Nejvyšší správní soud již ve vícero svých rozhodnutích, zejména v rozsudku ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 Afs 101/2005 - 39 a v již citovaném rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, ale i v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008 - 52, nebo v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Afs 156/2014 - 58. Krajský soud nemá ani v projednávaném případě důvod se od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlovat.
18. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční: *„Poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu.“*
19. Žalobkyně namítá, že správce daně neprokázal, že byla jako provozovatel zapsána v technických průkazech těchto vozidel, neboť tyto nejsou součástí správního spisu. Soud však musí souhlasit s žalovaným, že po správci daně nelze požadovat, aby v každém jednotlivém případě do spisového materiálu zajistil technický průkaz vozidla. Tento požadavek je nereálný již s ohledem na to, že technické průkazy jsou zpravidla v držení provozovatele vozidla, který by se jejich nevydáním stanovení daně silniční vyhnul. Soud souhlasí s žalovaným, že v projednávaném případě bylo v daňovém řízení na základě údajů poskytnutých Magistrátem města Jablonec nad Nisou, odborem správním, oddělením dopravně správních agend, prokázáno, že žalobkyně byla provozovatelem vozidel registrovaných v České republice v registru vozidel s přidělenými registračními značkami ■■■, ■■■ a ■■■ a byla zapsána na základě žádostí jí podaných ze dne 31. 5. 1993, resp. 14. 6. 1993, v technickém průkazu těchto vozidel. Bylo tak postaveno na jisto, že žalobkyně byla v souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční v předmětném zdaňovacím období poplatníkem této daně. K námitce, že údaje vedené v registru vozidel jsou neúplné a nepřesné a že karty vozidel neobsahují žádné technické parametry uvedených vozidel, na základě nichž by bylo možné daň silniční stanovit, soud plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný těmito námitkami podrobně zabýval, a krajský soud se s jeho argumentací plně ztotožňuje. Soud souhlasí se žalovaným i v tom, že tvrzení žalobkyně, že v původní evidenci

vozidel vedené tehdejší dopravní inspekcí byla změna držitele vozidla provedena, ale při převodu do registru vozidel se tato změna nezaznamenala, resp. poznamenalo se jen datum, kdy nastala její účinnost, zůstalo pouze v rovině spekulací. Tyto okolnosti měla žalobkyně řešit s příslušným správním orgánem, správci daně nepřísluší rozhodovat ve věci registrace vozidel. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil, proč považoval žalobkyni navrhovaný výsledek osoby oprávněné jednat za ■■■ a.s. v likvidaci za neúčelný. Soud toto vysvětlení považuje za dostatečné a souhlasí se závěrem, že skutečnosti, které měl výsledek tohoto svědka prokázat, mají dopad primárně do soukromoprávní roviny daňového subjektu. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že v průběhu řízení nebyla ze strany správce daně seznámena s tím, že daň silniční bude stanovena za použití pomůcek. Z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správce daně jednoznačně vyplývá, že v projednávaném případě byla daň silniční stanovena dokazováním.

20. K otázce neexistence předmětu daně silniční se Nejvyšší správní soud vyjádřil v také již citovaném rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008 - 52, v němž uvedl: „*Skutečností rozhodnou pro zánik povinnosti k dani silniční (§ 8 odst. 2 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční) je mimo jiné i „neexistence“ uvedeného vozidla, které je registrováno a provozováno v České republice. K tomu postačí, pokud toto vozidlo bude vyřazeno, bez ohledu na to, zda dočasně nebo trvale, rozhodnutím příslušného orgánu z registru silničních vozidel (§ 13 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích).*“ Rozhodnutí příslušného orgánu o vyřazení vozidla z registru silničních vozidel je zjevně důkazem, který musí vzít správce daně, resp. žalovaný v potaz. V projednávaném případě také žalovaný u vozidla ■■■ na základě rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení dopravně správních agend, ze dne 29. 4. 2016, které žalobkyně přiložila k odvolání, uznal, že se v případě tohoto vozidla nejedná o předmět daně silniční a o 29.625 Kč vyměřenou daň snížil. Není tedy pravdou, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí existencí předmětu daně nezabýval.
21. K žalobě žalobkyně přiložila rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení dopravně správních agend, ze dne 30. 1. 2017, jímž tento správní orgán rozhodl o zápisu zániku i zbývajících třech vozidel do centrálního registru silničních vozidel. Zde však musí krajský soud odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91 (publ. pod č. 1906/2009 Sb. NSS), který byl sice zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2082/09, ovšem pouze z procesních důvodů, které nezpochybňují trvalou validitu závěrů tam obsažených, z nichž se pro oblast daňového práva vytvořila již konstantní judikatura (srov. např. rozsudek ze dne 23. 12. 2012, č. j. 1 Afs 7/2012 - 22). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Je třeba respektovat specifickou povahu daňového řízení. Daňový subjekt totiž nese v daňovém řízení důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzené výše svých daňových povinností; je proto povinen navrhnout již v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení důkazy. Závěry finančních orgánů tedy i v předmětné věci nutně vycházejí z toho, zda daňový subjekt své důkazní břemeno unesl, či nikoliv. Pokud daňový subjekt tuto svoji povinnost nesplní, nemůže pak již rozhodnutí finančních orgánů z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhnout provedení důkazů, které již mohl uplatnit v daňovém řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na*

přezkumu správních rozhodnutí.“

22. Krajský soud proto uzavírá, že bylo na žalobkyni, aby střežila svá práva, a včasným a řádným plněním svých povinností docílila provedení příslušných zápisů v evidenci a dosáhla tak zániku svých daňových povinností.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas.
24. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 23. dubna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová, v. r.
předsedkyně senátu